

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 31.7.2003
KOM(2003) 468 endelig

2003/0184 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING

Forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 er blevet ajourført ved forordning (EF) nr. 118/97¹ og er senest blevet ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 89/2001² og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1386/2001³.

Det foreliggende forslag tager sigte på at ajourføre disse fællesskabsforordninger for at tage hensyn til ændringer, der er gennemført i de nationale lovgivninger, afklare den retlige situation, for så vidt angår visse artikler i nævnte forordninger, samt tage hensyn til EF-Domstolens seneste retspraksis.

2. BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE

Artikel 1

Ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71

Ændring af artikel 4, stk. 2a

På baggrund af EF-Domstolens seneste retspraksis i dom af 8. marts 2001 i sag C-215/99, Friedrich Jauch mod Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter (Sml. 2001 I, s. 1901) og dom af 31. maj 2001 i sag C-43/99, Ghislain Leclere og Alina Deaconescu mod Caisse nationale des prestations familiales (Sml. 2001 I, s. 4265) er der opstået et behov for at få præciseret, hvad særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse omfatter.

Domstolen erklærede i sin dom af 8. marts 2001 i Jauch-sagen, at det ikke er tilstrækkeligt, at en ydelse er opført i bilag IIa, for at den kan betegnes som en "særlig ikke-bidragspligtig ydelse", hvorfor der er grund til at se nærmere på, hvad der karakteriserer disse ydelser (som "særlige" og "ikke-bidragspligtige").

Domstolen vurderede ligeledes, at undtagelsesbestemmelser til princippet om, at sociale sikringsydelse kan eksporteres, såsom bestemmelserne til koordinering af de i artikel 10a i forordning nr. 1408/71 omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser, skal fortolkes indskrænkende. Dette indebærer, at de kun kan finde anvendelse på ydelser, der opfylder de betingelser, som de fastsætter. Det følger heraf, at nævnte artikel 10a kun kan henvise til de ydelser, der opfylder betingelserne i artikel 4, stk. 2a, i forordning nr. 1408/71, dvs. ydelser, som både er særlige ikke-bidragspligtige ydelser og opført i forordningens bilag IIa.

Domstolen erklærede derfor opførelsen af den østrigske plejeforsikringsydelse (plejeydelse) i bilag IIa til forordning (EØF) nr. 1408/71 for uberettiget, idet Domstolen afviste, at den pågældende ydelse er "særlig", fordi betingelserne for tilkendelse af plejeydelse og dennes finansieringsmåde - som det fremgår af dommen

¹ EFT L 28 af 30.1.1997.

² EFT L 14 af 18.1.2001.

³ EFT L 187 af 10.7.2001.

af 5. marts 1998 i sag C-160/96, Manfred Molenaar og Barbara Fath-Molenaar mod Allgemeine Ortskrankenkasse Baden-Württemberg - ikke kan have til formål eller til følge, at plejeydelsens natur ændres. I henhold til den nævnte dom har sådanne ydelser i det væsentlige til formål at supplere ydelserne fra sygeforsikringen, som de i øvrigt organisatorisk er snævert forbundet med, med henblik på at forbedre plejekrævende personers sundhedstilstand og levevilkår. Herefter, og uanset at disse ydelser har særegne træk, må de anses for kontante "ydelser i anledning af sygdom" i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a) og b), i forordning nr. 1408/71.

Endelig må der tages hensyn til Domstolens dom af 31. maj 2001 i Leclere-sagen, hvori Domstolen anerkender, at der kan kræves bopæl i den stat, hvor den kompetente institution er beliggende, for tilkendelse af ydelser, der er snævert knyttet til det sociale miljø, men alligevel erklærer bilag IIa til forordningen for ugyldigt, for så vidt den luxembourgiske moderskabsydelse er medtaget heri, idet Domstolen afviste, at der er tale om en særlig ydelse.

Domstolen vurderede, at den luxembourgiske moderskabsydelse, der blev indført ved lov af 30. april 1980, og som udbetales til enhver gravid kvinde og enhver kvinde efter nedkomsten på betingelse af, at hun på det tidspunkt, hvor retten erhverves, har fast bopæl i Luxembourg, ikke kan betragtes som en særlig ydelse i forhold til de ydelser, der er opregnet i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71. Det følger af ordlyden i artikel 4, stk. 2a, i forordning nr. 1408/71, at kun ydelser, der ikke indgår i den almindelige lovgivning vedrørende de ordninger, der er omhandlet i forordningens artikel 4, stk. 1, i denne forordning kan anses for at være omfattet af denne bestemmelse.

Ændring af artikel 9a

Artikel 9a omhandler forlængelse af referenceperioden, når retten til en ydelse efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at der i løbet af en nærmere fastsat periode forud for forsikringsbegivenhedens indtræden (referenceperioden) er tilbagelagt en minimumsforsikringsperiode, og det fastsættes heri, at perioder, i løbet af hvilke der er udredet ydelser efter denne medlemsstats lovgivning, eller perioder med børnepasning på denne medlemsstats område forlænger denne referenceperiode. Den pågældende medlemsstat pålægges i dette tilfælde ved artikel 9a ligeledes at forlænge referenceperioden med perioder, i løbet af hvilke der er udredet invalide- eller alderspension eller ydelser ved sygdom, arbejdsløshed eller arbejdsulykke (bortset fra rente) i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, samt perioder med børnepasning på en anden medlemsstats område. Undtaget er dog perioder, hvori der er udbetalt rente som følge af en arbejdsulykke.

På baggrund af EF-Domstolens dom af 18. april 2002 i sag C-290/00, Johann Franz Duchon mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (Sml. 2002 I, s. 3567), bør artikel 9a ændres, så den bringes på linje med denne dom, hvorved artiklen til dels erklæres ugyldig, "*for så vidt som bestemmelsen (artikel 9a) udtrykkeligt udelukker muligheden for - med henblik på forlængelse af referenceperioden efter en medlemsstats lovgivning - at tage hensyn til de perioder, hvori der er udbetalt rente som følge af en arbejdsulykke i henhold til en anden medlemsstats lovgivning.*"

Ændring af artikel 10a

Artikel 10a indeholder de specifikke koordineringsbestemmelser for særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse. Af hensyn til retssikkerheden er det nødvendigt at præcisere, at disse bestemmelser finder anvendelse på nævnte ydelser, med undtagelse af bestemmelserne i artikel 10 og afsnit III i forordning (EØF) nr. 1408/71.

Ændring af artikel 23

Artikel 23 vedrører beregning af kontantydelse ved sygdom og moderskab.

Det fremgår af stk. 1, at den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning kontantydelse beregnes på grundlag af en gennemsnitsindtjening eller en gennemsnitlig bidragsbasis, fastsætter denne gennemsnitsindtjening eller gennemsnitlige bidragsbasis alene på grundlag af konstaterede indtjeningsbeløb eller anvendte bidragsbaser i de perioder, der er tilbagelagt efter den nævnte lovgivning. Stk. 2 indeholder en tilsvarende bestemmelse for beregningen af ydelser i medlemsstater, efter hvis lovgivning kontantydelse beregnes på grundlag af en fikseret indtjening.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 2a, hvori det fastsættes, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder anvendelse, når den referenceperiode, der er fastsat i den relevante lovgivning, helt eller delvist dækker en periode, der er tilbagelagt efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater.

Ændring af artikel 33, stk. 1

Ved artikel 33, stk. 1, fastsættes reelt princippet om parallelisme mellem de tilkendte ydelser ved sygdom og moderskab og de opkrævede bidrag, idet den bestemmer, at en medlemsstats institution kun kan foretage sådanne tilbageholdelser i pension eller rente for forsikrede, der som modydelse får tilkendt ydelser ved sygdom og moderskab af institutionen i den medlemsstat.

Ændringen af artikel 33, stk. 1, har til formål at præcisere, at tilbageholdelse af sådanne bidrag kan ske i samtlige pensioner eller renter til pensions- eller rentemodtagere, hvis den nationale lovgivning giver mulighed for det. Endvidere sidestilles således pensions- eller rentemodtagerens situation med den aktive arbejdstagers, der i henhold til artikel 14d, for så vidt angår anvendelse af den lovgivning, der fastlægges i overensstemmelse med forordningen, betragtes som om vedkommende havde hele sin erhvervsmæssige beskæftigelse på den pågældende medlemsstats område. Man skal imidlertid være opmærksom på, at der ved beregningen af de pågældende bidrag bør tages hensyn til de beløb, som faktisk udbetales til de pågældende. Det drejer sig altså om nettobeløb, hvor der er taget hensyn til enhver form for tilbageholdelse i forbindelse med de beløb, som den pågældende pensions- eller rentemodtager har modtaget i den medlemsstat, som det påhviler at udrede ydelsen. Denne væsentlige præcision er på den ene side i overensstemmelse med *Sehrer-dommen*⁴ og har på den anden side til formål at undgå, at det beløb til sygebidrag, der opkræves i forbindelse med de pågældende

⁴ Dom af 15. juni 2000, sag C-302/98, Sml. I, s. 4585.

pensioner eller renter, er højere end det beløb, som kan opkræves af en person med de samme indtægter udelukkende i den kompetente medlemsstat. Man bør nemlig sørge for, at udøvelsen af retten til fri bevægelighed for de berørte ikke hindres uretmæssigt. Kravet om, at der tages hensyn til de nettopensions- eller rentebeløb, som de berørte modtager, forekommer hensigtsmæssigt og afpasset en koordineringssammenhæng for at forebygge eventuelle vanskeligheder, der måtte opstå på tværs af grænserne på grund af, at de sociale sikringssystemer er forskellige, og nærmere bestemt på grund af de forskellige medlemsstaters finansieringsmetoder.

Ophævelse af artikel 35, stk. 2

Artikel 35, stk. 2, fastsætter den ordning, der finder anvendelse på selvstændige, aktive eller pensionsmodtagere i det midlertidige opholds- eller bopælsland, når der, såvel i dette land som i det land, hvor de pågældende er forsikret (den kompetente stat), findes en eller flere særordninger for syge- eller moderskabsforsikring, der finder anvendelse på selvstændige, som stiller disse ringere med hensyn til naturalydelse end arbejdstagere.

Bestemmelserne i artikel 35, stk. 2, har ikke længere nogen berettigelse, eftersom Belgien er den eneste medlemsstat, som stadig har en særordning for selvstændige, for så vidt angår naturalydelse ved sygdom og moderskab, der stiller disse ringere end lønmodtagere.

Ophævelse af artikel 69, stk. 4

Bemærk EF-Domstolens dom af 13. juni 1996 i sag C-170/95, Office national de l'emploi mod Calogero Spataro (Sml. 1996 I, s. 2921), der har givet en restriktiv fortolkning af artikel 69, stk. 4.

Tilføjelse af en artikel 95f

I henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, artikel 1, litra j), femte afsnit, falder bestemmelser med regler for særordninger for selvstændige erhvervsdrivende, som oprettes på initiativ af de pågældende, eller som kun finder anvendelse inden for et bestemt område af den pågældende medlemsstat, ikke inden for det saglige anvendelsesområde for nævnte forordning og omhandles derfor i bilag II. Tyskland har anmodet om, at de pågældende ordninger udgår (erhvervstilknyttede pensionsinstitutioner og dermed ligestillede institutioner). De er i øjeblikket opført i bilag II, rubrik "C. TYSKLAND". Dette nødvendiggør overgangsordninger.

Tilføjelse af en artikel 95g

EF-Domstolen har i sin dom af 8. marts 2001 i sag C-215/99, Friedrich Jauch mod Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter (Sml. 2001 I, s. 1901) erklæret, at opførelsen i bilag IIa til forordning (EØF) nr. 1408/71 af den østrigske pensionsordning til dækning af plejehov er ugyldig, og at denne ydelse er en "almindelig" kontantydelse i anledning af sygdom i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a) og b), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og ikke en særlig ikke-bidragspligtig ydelse, der ikke kan eksporteres. Derfor bør de personers rettigheder beskyttes, der på grundlag af artikel 10a), stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 inden 8. marts 2001 har opnået eller anmodet om en plejeydelse i henhold til den østrigske lovgivning. Derfor indeholder artikel 5 i denne forordning en overgangsbestemmelse, hvoraf det

fremgår, at retten til denne plejeydelse opretholdes ved anvendelse af artikel 10a, stk. 3, så længe de berørte fortsat er bosat i Østrig.

Bilag II, IIa, III, IV og VI til forordning (EØF) nr. 574/72 ændres som angivet i bilag I til denne forordning.

Artikel 2

Ændring af forordning (EØF) nr. 574/72

Ændring af artikel 4 og artikel 32a)

Artikel 4, stk. 11, og artikel 32a henviser til bilag 11, hvori angives de ordninger, som omhandles i forordning (EØF) nr. 1408/71, artikel 35, stk. 2. Da artikel 35, stk. 2, er udgået, bør man ligeledes lade artikel 4, stk. 11, og artikel 32a i forordning (EØF) nr. 574/72 udgå samt bilag 11 til nævnte forordning.

Tilføjelse af en artikel 10b og ændring af artikel 12a

Ifølge artikel 13, stk. 2, litra d), i forordningen er tjenestemænd og dermed ligestillede personer omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, i hvis administration de er beskæftiget.

I artikel 14, stk. 2, litra a), i forordningen fastsættes bestemmelser for afgrænsning af, hvilken lovgivning der finder anvendelse på arbejdstagere, der hører til det kørende, sejlene eller flyvende personel i en virksomhed, som for andres eller for egen regning foretager international befordring af passagerer eller gods ad jernbane, landevej, luftvejen eller i indenrigs skibsfart. Alt efter situationen er den lovgivning, der finder anvendelse på arbejdstageren, den, som er gældende i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har hjemsted eller en filial eller en fast repræsentation, hvor vedkommende er beskæftiget, eller vedkommende er bosat eller overvejende beskæftiget.

Af hensyn til retssikkerheden bør institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, for disse to kategorier af arbejdstagere sørge for at forsyne tjenestemanden eller arbejdstageren med en attest på, at vedkommende er omfattet af denne lovgivning.

Bilag 4 til forordning (EØF) nr. 574/72 ændres og bilag 11 til samme forordning udgår.

3. KOMMENTARER TIL BILAG I

1. Ændring af bilag II, afsnit I

Da teksten i rubrik "C. TYSKLAND" udgår, betyder det, at erhvervstilknyttede pensionsinstitutioner og dermed ligestillede institutioner (særordninger for selvstændige erhvervsdrivende) er omfattet af det saglige anvendelsesområde for forordning (EØF) nr. 1408/71 fra 1. januar 2004.

2. Ændring af bilag II, afsnit II

Den spanske lovgiver udbetaler som led i sin politik til fremme af fødsler to ydelser, der opfylder samme formål som de særlige ydelser i anledning af fødsel, jf. artikel 1, litra u), nr. i), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og bilag II, afsnit 2. Det drejer sig om en kontantydelse i form af en engangsbetaling i forbindelse med tredje og efterfølgende børns fødsel og en kontantydelse i form af en engangsudbetaling i forbindelse med en flerbarnsfødsel. Disse ydelser skal fremgå af rubrikken "D. SPANIEN".

Den finske lov om moderskabsydelse er blevet udvidet til at omfatte en støtte i form af et engangsbeløb med det formål at kompensere for omkostninger til international adoption. Teksten i rubrikken "M. FINLAND" skal tilpasses for at tage hensyn hertil.

3. Ændring af bilag II, afsnit III

Teksten "Den sociale tillægsydelse i henhold til lov af 28. juni 1990 om nivellering af pensioner" skal udgå af rubrikken "C. TYSKLAND", da denne ydelse blev tildelt indtil 31. december 1996.

4. Ændringer af bilag IIa

Bilag IIa omhandler de særlige ikke-bidragspligtige ydelser, som de pågældende i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, artikel 10a, kun kan modtage i den medlemsstat, på hvis område de er bosat.

Dette bilag IIa ændres under hensyntagen dels til nye ydelser af denne type, der er blevet indført i de nationale lovgivninger, og dels til EF-Domstolens seneste retspraksis, for så vidt angår begrebet "særlige ikke-bidragspligtige ydelser", nemlig dom af 8. marts 2001 i sag C-215/99, Friedrich Jauch mod Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter (Sml. 2001 I, s. 1901) samt dom af 31. maj 2001 i sag C-43/99, Ghislain Leclere og Alina Deaconescu mod Caisse nationale des prestations familiales (Sml. 2001 I, s. 4265).

I lyset af denne retspraksis forekommer det afgørende ikke blot at lade de ydelser, Domstolen har erklæret ugyldige, udgå af bilag IIa (den østrigske plejeydelse og den luxembourgske moderskabsydelse), men også at foretage en fornyet analyse af de elementer, der indgår i de enkelte ydelser i bilag IIa, for at afklare, om disse elementer opfylder kriterierne "særlig" og "ikke-bidragspligtig", jf. Domstolens retspraksis, som en ydelse skal for at være opført i bilag IIa og blive koordineret af de særlige bestemmelser til koordinering, som gælder for særlige ikke-bidragspligtige ydelser.

En analyse af de ydelser, der i øjeblikket er opført i bilag IIa, eller som ønskes opført, sker på grundlag af en teleologisk fortolkning, som Domstolen foretager af bestemmelserne i artikel 4, stk. 2a, og artikel 10a i forordning (EØF) nr. 1408/71. Når Domstolen skal udtale sig om, hvordan en ydelse skal betegnes, lægger den nemlig formålet med den pågældende ydelse til grund.

Den vigtigste egenskab ved en "**særlig ikke-bidragspligtig ydelse**" er per definition, at den skal være af "særlig" karakter, og det gælder, uanset hvilken sikringsgren den pågældende ydelse hører under.

De "særlige" ydelser befinder sig midt imellem de "klassiske" socialsikringsydelser og social forsorg og har lighedspunkter med social forsorg "*i det omfang, trang er et væsentligt kriterium for deres anvendelse*" (se betragtning 3 og 4 i forordning nr. 1247/92⁵).

Hovedformålet med ydelsen er at yde økonomisk bistand til de pågældende personer og sikre dem en indkomst med henblik på at forebygge fattigdom, der giver dem de nødvendige subsistensmidler i betragtning af den økonomiske og sociale kontekst i medlemsstaten. Domstolen henviste i Leclere-dommen til sine domme af henholdsvis 27. september 1988 i Lenoir-sagen (C-313/86, Sml. 1998 I, s. 5391) og 4. november 1997 i Snares-sagen (C-20/96, Sml. 1997 I, s. 6057), idet den bemærker, "at fællesskabslovgiveren - inden for rammerne af iværksættelsen af traktatens artikel 51 (nuværende artikel 42) - kan vedtage undtagelser fra princippet om, at sociale sikringsydelser er eksportable. Således har Domstolen allerede anerkendt, at der kan kræves bopæl i den stat, hvor den kompetente institution er beliggende, for ydelser, der er snævert knyttet til det sociale miljø" (præmis 32).

Derfor bør niveauet for den mindsteindkomst, der er sikret ved den pågældende ydelse, ligge tæt på eller stå i forhold til det nødvendige eksistensminimum, således som det beregnes eller anses for normalt i den pågældende medlemsstat, hvorved ydelsen hænger nøje sammen med det socioøkonomiske miljø i medlemsstaten.

For at kunne vurdere dette kriterium om behov for økonomisk bistand er en såkaldt "trangsvurdering" før tilkendelse af den pågældende ydelse et væsentligt element. Denne betingelse svarer i realiteten til hovedformålet med ydelsen, som er at sikre en mindsteindkomst. En sådan "trangsvurdering" er imidlertid ikke et absolut og afgørende kriterium for at kunne konkludere, at der er tale om en "særlig" ydelse. Dels kan det ikke udelukkes, at det visse steder i lovgivningen under hensyntagen til målgruppen for disse ydelser indirekte forudsættes, at de pågældende er uden tilstrækkelige midler, dels kan det forekomme, at også tilkendelsen af "klassiske" socialsikringsydelser ligeledes er betinget af modtagerens økonomiske forhold.

Under alle omstændigheder skal der være tale om en tillægsydelse eller ydelse af supplerende eller kompenserende karakter i tilknytning til en ydelse, der udløses af en af de klassiske risici, som er nævnt i artikel 4, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71. Det udelukker en ordning, hvorefter en bestemt risiko udløser en klassisk ydelse til alle borgere.

⁵ EFT L 136 af 19.5.1992.

Det afgørende for, om en ydelse kan figurere i bilag IIa som en **ydelse, der udelukkende har til formål at sikre særlig beskyttelse af handicappede personer**, er behovet for social integration. Den handicappede persons behov for social integration, som normalt vil hænge nøje sammen med personens sociale miljø, skal være det absolut eneste formål med ydelsen.

For så vidt angår kriteriet om behov for økonomisk bistand, er det værd at minde om, at Domstolen i Newton-sagen (C-356/89, Sml. 1991 I, s. 3017) anerkendte, at en britisk ydelse, "ydelse til bevægeshæmmede", havde karakter af en kombineret ydelse, selv om der ikke i lovgivningen om den pågældende ydelse stod noget om, at der ved tilkendelsen skulle tages hensyn til modtagerens indkomstforhold. Den tætte sammenhæng med det sociale miljø, som Domstolen påpegede i Lenoir-sagen for at begrunde, at en ydelse ikke kan eksporteres, vil bestå i de fleste tilfælde, hvor det drejer sig om ydelser, der har til formål at imødekomme modtagerens specifikke behov for social integration, som er yderligere vanskeliggjort af den pågældendes handicap.

Dette kriterium om den handicappede persons behov for social integration skal naturligvis, ligesom det er tilfældet med alle de øvrige karakteristika ved særlige ikke-bidragspligtige ydelser, fortolkes og anvendes restriktivt. Det eneste formål med ydelserne i denne kategori til handicappede personer er at hjælpe den person, der lider af et handicap, med at blive socialt integreret. Formålet er ikke at dække en af de klassiske risici, som er nævnt i artikel 4, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71.

Denne analyse indebærer, at følgende ydelser må udelukkes:

- ydelser, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra b), i forordningen, dvs. "ydelse ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen"
- ydelser, der tilkendes for handicappede børn, og hvis hovedformål er at kompensere for de ekstraudgifter, der er forbundet med at have et handicappet barn i familien
- de plejeydelser, som Domstolen i Jauch-sagen betegner som værende kontantydelser ved sygdom, og som har til formål at forbedre plejekrævende personers sundhedstilstand og levevilkår, selvom ydelserne kan dække en lang række aspekter, der er fuldstændig løst fra selve sygdommen.

For så vidt angår det tværgående kriterium af den særlige ydelses ikke-bidragspligtige karakter, henvises til Domstolens domme af 15. februar 2000 (CRDS-sagen, C-34/98, Sml. 2000 I, s. 995 og CSG-sagen, C-169/98, Sml. 2000 I, s. 1049), hvori Domstolen har erklæret, at:

"Den omstændighed, at et bidrag betegnes som en skat i den nationale lovgivning, udelukker nemlig ikke, at det kan være omfattet af forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde og dermed kan være omfattet af reglen om, at der ikke må anvendes flere lovgivninger samtidig."

Som Domstolen har fastslået bl.a. i dommen af 18. maj 1995 (sag C-327/92, Rheinhold & Mahla, Sml. 1995 I, s. 1223, præmis 15), fastlægger artikel 4 i forordning nr. 1408/71 anvendelsesområdet for forordningens bestemmelser ved

udtryk, som viser, at fællesskabsreglerne finder anvendelse på samtlige nationale sociale sikringsordninger. I samme doms præmis 23 præciserede Domstolen, at det afgørende kriterium ved anvendelsen af forordning nr. 1408/71 er den forbindelse, som findes mellem den pågældende bestemmelse og de love, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i forordningens artikel 4, idet denne forbindelse skal være direkte og tilstrækkeligt relevant." (Sag C-34/98, præmis 34 og 35, og sag C-169/98, præmis 32 og 33).

Domstolen konstaterede, at CRDS og CSG har en sådan direkte og tilstrækkeligt relevant forbindelse med den almindelige franske socialsikringsordning, fordi de specifikt og direkte har til formål at afvikle underskuddene ved den franske almindelige socialsikringsordning og er led i en generel reform af den sociale beskyttelse i Frankrig med det formål at sikre den fremtidige økonomiske balance ved ordningen, hvis sikringsgrene ubestridt figurerer blandt dem, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 (sag C-34/98, præmis 36 og 37, og sag C-169/98, præmis 34 og 35).

Domstolen har konkluderet, at "det afgørende kriterium er, om bidraget anvendes specifikt til finansiering af en medlemsstats sociale sikringsordning" (sag C-34/98, præmis 40, og sag C-169/98, præmis 38).

Endelig bør det bemærkes, at den samme analyse har været anvendt i forbindelse med gennemgangen af nye anmodninger om opførelse i bilag IIa af ydelser, der er fastsat i national lovgivning. Derfor kan følgende ydelser opføres i bilaget:

- for Tyskland, "ydelser i medfør af lov om indførelse af indtægtsbestemt basisforsikring for ældre eller erhvervsudygtige"
- for Italien, "forhøjet socialtilskud" (artikel 1, stk. 1 og 12, i ændret lov nr. 544 af 29. december 1988)
- for Nederlandene, "tillægsydelse til bistandsklienter" (ændret lov af 6. november 1986)
- for Sverige, "underholdshjælp til ældre" (lov 2001/853)
- for Det Forenede Kongerige, det særlige pensionstillæg (denne ydelse erstatter indkomststøtte til ældre, som i øjeblikket er opført i bilag IIa).

5. Ændring af bilag III

For så vidt angår bilag III, del A, er opretholdelse af bestemmelser i bilaterale overenskomster fra før forordningens ikrafttræden kun berettigede i to tilfælde: enten medfører ovennævnte bestemmelser *gunstige virkninger* for modtagerne, hvilket afspejler Domstolens retspraksis, eller bestemmelserne er møntet på helt særlige omstændigheder, oftest af *historisk* art, og virkningerne er begrænset i tid derved, at de potentielle rettigheder for de berørte ophører, når den særlige situation ikke længere er til stede.

Opførelse i bilag III, del B, burde begrænses og svare til situationer, der objektivt set er helt usædvanlige og kan begrunde en fravigelse af artikel 3, stk. 1, i forordningen og af traktatens artikel 12, 39 og 42.

De opførelser, der vedrører eksport af ydelser til *tredjelande*, bør udgå. Enten falder udbetaling af en pension i et tredjeland nemlig ind under forordningens anvendelsesområde (hvis pensionen er omfattet af det saglige anvendelsesområde og modtageren af det personelle anvendelsesområde) og princippet om ligebehandling finder anvendelse; eller også gør den ikke, og så kan dette emne lige så lidt være omfattet af bilag III som af selve forordningen. Derfor bør disse bestemmelser udgå af del A og B i bilag III.

6. Ændring af bilag IV, del B

Bilag IV, del B, indeholder en oversigt over "Særordninger for selvstændige erhvervsdrivende i den i forordningens artikel 38, stk. 3, og artikel 45, stk. 3, omhandlede forstand".

I Italien nyder en række nye faggrupper godt af en særordning for selvstændige erhvervsdrivende, hvilket medfører en ændring af rubrikken "H. ITALIEN".

Loven om alderdomshjælp til landbrugere (Gesetz über eine Altershilfe für Landwirte – GAL) af 14. september 1965 er blevet erstattet af loven om alderdomshjælp til landbrugere af 29. juli 1994 (Gesetz über die Alterssicherung der Landwirte) med virkning fra den 1. januar 1995. Derfor bør teksten i rubrik "C. TYSKLAND" ændres, så den er i overensstemmelse med den nye lov.

7. Ændringer af bilag VI

Bilag VI refererer til særregler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning.

Teksten i rubrik "B. DANMARK", punkt 6 b), og i rubrik "G. IRLAND", punkt 5, er blevet overflødig, da de situationer, som der opstilles regler for, finder en generel løsning i stk. 3, der ved denne forordning indsættes i artikel 23 i forordning (EØF) nr. 1408/71.

Den tyske forbundslov af 10. oktober 2001 om transponering af overenskomster om social sikring og ændring af forskellige ratifikationslove skaber et nyt retsgrundlag for godtgørelsesordningen de tyske institutioner for sygeforsikring imellem, for så vidt angår usædvanlig store udgifter for visse af dem som følge af gennemførelsen af forordning (EØF) nr. 1408/71 og 574/72, hvorfor punkt 3 i rubrikken "C. TYSKLAND" kan udgå.

Loven om alderdomshjælp til landbrugere (Gesetz über eine Altershilfe für Landwirte – GAL) af 14. september 1965 er blevet erstattet af loven om alderdomshjælp til landbrugere af 29. juli 1994 (Gesetz über die Alterssicherung der Landwirte) med virkning fra den 1. januar 1995. Punkt 11 i rubrikken "C. TYSKLAND" udgår; det byggede på bestemmelserne i artikel 27 i den gamle lov om alderdomshjælp til landbrugere, der ikke er med i den nye lov.

Punkt 17 i rubrikken "C. TYSKLAND" udgår. Det vedrører nemlig lovbestemmelser, der er blevet ophævet og erstattet af bestemmelserne om plejeforsikring i ellefte bog i den tyske sociallov, som tilkender ydelser, der i henhold til EF-Domstolens dom af 5. marts 1998 i sag C-160/96, Molenaar (Sml. 1, s. 843) er underlagt koordineringen af ydelser i tilfælde af sygdom.

Formuleringen "tilskud til forældre, som selv underviser deres børn" udgår af punkt 7 i rubrikken "E. FRANKRIG", eftersom denne ydelse ikke kan underlægges et krav om bopæl i Frankrig, da den skal betragtes som en social fordel i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet. De sociale goder kan eksporteres i henhold til EF-Domstolens dom af 27. november 1997 i sag C-57/96, H. Meints mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, Sml. 1997 I, s. 6689.

Der foretages en teknisk tilpasning af punkt 2 i rubrik "O. DET FORENEDE KONGERIGE" under hensyntagen til, at lovbestemmelserne ("Welfare Reform and Pensions Act 1999") om nye ydelser ved dødsfald fra den 9. april 2001 udvides til at omfatte enkemænd.

Punkt 11 i rubrikken "G. IRLAND" og punkt 21 i rubrikken "O. DET FORENEDE KONGERIGE" har ikke længere nogen berettigelse. Disse særregler for gennemførelsen var nødvendige, da der ikke var nogen bestemmelse om sammenfald i forordning (EØF) nr. 1408/71 og nr. 574/72, for så vidt angår et særligt sammenfald af ydelser, som er opstået i forbindelse med anvendelse af to forskellige lovgivninger i forbindelse med erhvervsudøvelse, og fordi erhvervsudøvelse på den anden berørte medlemsstats område tages i betragtning. Det drejede sig om den britiske lovgivning om familiestøtte ("Family Credit) og den irske lovgivning om husstandstillæg ("Family Income Supplement"). Der er blevet indført en ny familieydelse, skattegodtgørelse til børnefamilier ("Child Tax Credit"), i Det Forenede Kongerige fra den 6. april 2003. Den britiske lovgivers formål har været at samle støtteordninger til fordel for børnefamilier, som var indtægtsbestemte, med det resultat, at de gamle ydelser med samme formål udgik, bl.a. familiestøtte ("Family Credit"). Da retten til skattegodtgørelse til børnefamilier ("Child Tax Credit") ikke er betinget af erhvervsudøvelse, hvorimod den irske ydelse, husstandstillæg ("Family Income Supplement"), er, er sammenfaldet mellem de to ydelser omfattet af bestemmelserne i artikel 10 i forordning (EØF) nr. 574/72.

4. KOMMENTARER TIL BILAG II

1. Ændring af bilag 4

Rubrikken "C. TYSKLAND" i bilag 4 suppleres med et punkt 9, som udpeger kontaktorganet i forbindelse med særordningerne for selvstændige erhvervsdrivende, der forvaltes af erhvervstilknyttede pensionsinstitutioner.

2. Bilag 11 udgår

I bilag 11 opregnes de ordninger, der henvises til i artikel 35, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1408/71, det vil sige de ordninger, der yder selvstændige erhvervsdrivende en dækning, for så vidt angår naturalydelse ved sygdom og moderskab, der er mindre fordelagtig end den for arbejdstagere. Anvendelsen af artikel 35, stk. 2, bygger på den tankegang, at mindst to medlemsstater har sådanne ordninger, hvilket ikke længere er tilfældet. Denne bestemmelse udgår derfor i henhold til denne forordning, hvilket berettiger til, at bilag 11 udgår.

5. ANVENDELSE I LANDENE I DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE OG I SCHWEIZ

Fri bevægelighed for personer er en af målsætningerne for og et af principperne i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), som trådte i kraft den 1. januar 1994⁶. I kapitel 1 i tredje del, der omhandler fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital, vedrører artikel 28, 29 og 30 specifikt fri bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende. Nærmere bestemt er principperne i EF-traktatens artikel 42 vedrørende social sikring af arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som flytter inden for Fællesskabet, gengivet i artikel 29. Følgelig bør dette forslag til forordning, såfremt det vedtages, også finde anvendelse i EØS-landene.

I aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, som trådte i kraft den 1. juni 2002, gengives i artikel 8 principperne i EF-traktatens artikel 42 vedrørende social sikring af personer, der flytter inden for Fællesskabet. Følgelig bør dette forslag til forordning, såfremt det vedtages, også finde anvendelse i Schweiz.

⁶ EFT L 1 af 3.1.1994, som ændret ved Det Blandede EØS-Udvalgs afgørelse nr. 7/94 af 21. marts 1994 (EFT L 160 af 28.6.1994).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 42 og 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁷,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁸,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget⁹,

efter proceduren i traktatens artikel 251¹⁰, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der er behov for at foretage visse ændringer i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71¹¹ og Rådets forordning (EØF) nr. 574/72¹² for at tage hensyn til EF-Domstolens seneste retspraksis, fremme gennemførelsen af forordningerne og bringe dem på linje med de ændringer, der er foretaget i medlemsstaternes lovgivning, for så vidt angår socialsikring.
- (2) For at tage hensyn til den seneste retspraksis, bør man drage konsekvenser af dommene i sagen Johann Franz Duchon/Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten¹³ og sagen Office national de l'emploi/Calogero Spataro¹⁴.

⁷ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁸ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁹ EFT C [...] af [...], s. [...].

¹⁰ EFT C [...] af [...], s. [...].

¹¹ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2. Forordningen er ajourført ved forordning (EF) nr. 118/97 (EFT L 28 af 30.1.1997, s. 1) og er senest blevet ændret ved forordning (EF) nr. 1399/99 (EFT L 164 af 30.06.1999, s. 1).

¹² EFT L 74 af 27.3.1972, s. 1. Forordningen er ajourført ved forordning (EF) nr. 118/97 (EFT L 28 af 30.1.1997, s. 1) og er senest blevet ændret ved forordning (EF) nr. 1399/99 (EFT L 164 af 30.06.1999, s. 1).

¹³ Dom af 18. april 2002 i sag C-290/00, Johann Franz Duchon mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (Sml. 2002 I, s. 3567).

- (3) Dom Friedrich Jauch/Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter og dom Ghislain Leclere, Alina Deaconescu/Caisse nationale des prestations familiales¹⁵ om begrebet særlige ikke-bidragspligtige ydelser gør det af retssikkerhedsårsager påkrævet at præcisere de to kumulative kriterier, der skal være opfyldt, for at sådanne ydelser berettiget kan opføres i bilag IIa til forordning (EØF) nr. 1408/71. På det grundlag bør der foretages en gennemgang af bilaget under hensyntagen ligeledes til de ændringer, der er foretaget i medlemsstaternes lovgivning, for så vidt angår denne type ydelser, der er genstand for en særlig koordinering på grund af deres blandede karakter. Endvidere bør det præciseres, hvilke overgangsbestemmelser der gælder for ydelsen, som er genstand for Jauch-dommen, for at beskytte modtagernes rettigheder.
- (4) På grundlag af retspraksis vedrørende forholdet mellem forordningen og bestemmelserne i de bilaterale overenskomster om social sikring, herunder navnlig Rönfeldt-dommen¹⁶, viser det sig at være nødvendigt med en gennemgang af bilag III i forordning (EØF) nr. 1408/71. Opførelse i bilag III, del A, er kun berettiget i to tilfælde, nemlig hvis ydelserne er mere fordelagtige for vandrende arbejdstagere, eller hvis de vedrører særlige, usædvanlige situationer, oftest forbundet med historiske omstændigheder. Endvidere er der ingen grund til at tillade opførelse i del B, undtagen hvis situationer, der objektivt set er helt usædvanlige, begrunder en fravigelse af artikel 3, stk. 1, i forordningen og af artikel 12, 39 og 42 i traktaten¹⁷.
- (5) For at fremme gennemførelsen af forordning (EØF) nr. 1408/71 bør der opstilles visse bestemmelser dels vedrørende tjenestemænd eller dermed ligestillede og dels vedrørende arbejdstagere, der hører til det kørende, sejlende eller flyvende personel i virksomheder, som foretager international befordring af passagerer eller gods ad jernbane, landevej, luftvejen eller i indenrigs skibsfart, og det bør ligeledes præciseres, hvilke regler der skal anvendes ved fastlæggelsen af det gennemsnitsbeløb, som skal tages i betragtning i forbindelse med artikel 23 i ovennævnte forordning.
- (6) For på anmodning fra de medlemsstater, hvis institutioner har beføjelser, for så vidt angår ydelser i tilfælde af sygdom, at genskabe en parallelisme i behandlingen af tidligere vandrende arbejdstagere, der er pensionsmodtagere, og som modtager renter og pensioner fra institutioner i andre medlemsstater, og fastboende pensionsmodtagere, der modtager de samme indtægter udelukkende af institutionerne i den stat, hvor de er bosat, bør teksten i artikel 33, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 præciseres med henblik på at anføre, at beregningen af bidragene til social sikring for sygeforsikring kan ske under hensyntagen til samtlige pensioner eller renter til forsikrede, når lovgivningen i den kompetente stat giver mulighed for det. Derimod tages ved denne beregning kun de af institutionerne i andre medlemsstater faktisk udbetalte pensions- eller rentebeløb i betragtning, det vil sige nettobeløb, hvor

¹⁴ Dom af 13. juni 1996 i sag C-170/95, Office national de l'emploi mod Calogero Spataro (Sml. 1996 I, s. 2921).

¹⁵ Dom af 8. marts 2001 i sag C-215/99 (Sml. 2001 I, s. 1901) og dom af 31. maj 2001 i sag C-43/99 (Sml. 2001 I, s. 4265).

¹⁶ Dom af 7. februar 1991, sag C-227/89, Ludwig Rönfeldt, Sml. 1991 I, s. 323, hvis princip har været anvendt lige siden, bl.a. i dom af 9. november 1995, sag C-475/93, Jean-Louis Thévenon, Sml. 1995 I, s. 3813; dom af 9. november 2000, sag C-75/99, Edmund Thelen, Sml. 2000 I, s. 9399, og dom af 5. februar 2002, sag C-277/99, Doris Kaske, Sml. I, s. 1261.

¹⁷ - Dom af 30. april 1996, sag C-214/94, Ingrid Boukalfa, Sml. 1996 I, s. 2253
- Dom af 30. april 1996, sag C-308/96, Cabanis- Issarte, Sml. 1996 I, s. 2097 og
- Dom af 15. januar 2002, sag C-55/2000, Elide Gottardo, Sml. 2002 I, s. 413.

der er taget hensyn til enhver form for tilbageholdelse i forbindelse med disse beløb i den medlemsstat, hvor den institution, der udbetaler dem, er hjemmehørende -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EØF) nr. 1408/71 ændres således:

1) Artikel 4, stk. 2a, affattes således:

"2a Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse på særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse, der er fastsat i en lovgivning, som på grund af det personelle anvendelsesområde, målsætningerne og/eller betingelserne for tilkendelse har træk til fælles med både lovgivningen om den sociale sikring, jf. artikel 2, stk. 1, og socialforsorgen.

Særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse er ydelse:

(a) som har til formål enten:

(i) i stedet for eller som tillæg til andre ydelse at dække de risici, som svarer til de sociale sikringsgrene, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, og som sikrer de berørte de nødvendige subsistensmidler under hensyntagen til den økonomiske og sociale situation i den berørte medlemsstat

eller

(ii) udelukkende at sikre særlig beskyttelse af handicappede i nær tilknytning til nævnte persons sociale miljø i den berørte medlemsstat

og

(b) som finansieres udelukkende via tvungen beskatning med det formål at dække det offentlige udgifter, og betingelserne for tilkendelse og beregning af ydelse er ikke baseret på bidrag, for så vidt angår modtageren. Ydelse, der tilkendes som tillæg til en bidragspligtig ydelse, betragtes ikke som værende bidragspligtige ydelse alene af den grund

og

(c) som er opført i bilag IIa."

2) Artikel 9a affattes således:

"Artikel 9a

Er retten til ydelse efter en medlemsstats lovgivning betinget af, at der i løbet af en nærmere fastsat periode forud for forsikringsbegivenhedens indtræden (referenceperioden) er tilbagelagt en minimumsforsikringsperiode, og er det bestemt,

at perioder, i løbet af hvilke der er udredet ydelser efter denne medlemsstats lovgivning, eller perioder med børnepasning på denne medlemsstats område forlænger denne referenceperiode, forlænger perioder, i løbet af hvilke der er udredet invalide- eller alderspension eller ydelser ved sygdom, arbejdsløshed eller arbejdsulykke i henhold til en anden medlemsstats lovgivning samt perioder med børnepasning på en anden medlemsstats område ligeledes den nævnte referenceperiode."

3) Artikel 10a, stk. 1, affattes således:

"1. Bestemmelserne i artikel 10 og afsnit III finder ikke anvendelse på de særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse, som der henvises til i artikel 4, stk. 2a. De personer, som er omfattet af denne forordning, modtager udelukkende disse ydelser i den medlemsstat, på hvis område de er bosat, og i henhold til dennes lovgivning, såfremt disse ydelser er opført i bilag IIa. Ydelserne udredes af institutionen på bopælsstedet og på dennes bekostning.

4) I artikel 23 indsættes følgende stk. 2a:

"2a. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse i de tilfælde, hvor der i den for den kompetente institution gældende lovgivning er fastsat en bestemt referenceperiode, og hvor denne periode i givet fald helt eller delvist svarer til de perioder, som den pågældende har tilbagelagt efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater."

5) Artikel 33, stk. 1, affattes således:

"Den institution i en medlemsstat, som det påhviler at udbetale en pension eller rente, og som efter den lovgivning, der gælder for institutionen, skal tilbageholde bidrag, der påhviler pensionisten eller rentemodtageren, til dækning af ydelser ved sygdom og moderskab, som påhviler den i henhold til artikel 27, 28, 28a, 29, 31 og 32, er berettiget til at foretage sådanne tilbageholdelser, beregnet i overensstemmelse med den pågældende lovgivning, i de pensioner eller de renter, som institutionen eller en anden medlemsstat skal udbetale." Denne institution tager de i andre medlemsstater faktisk udbetalte pensions- eller rentebeløb i betragtning."

6) Artikel 35, stk. 2, udgår.

7) Artikel 69, stk. 4, udgår.

8) Der indsættes følgende artikel 95f og 95g:

Artikel 95f

Overgangsbestemmelser vedrørende bilag II, afsnit I, rubrik "C. TYSKLAND"

"1. Bilag II, afsnit I, rubrik "C. TYSKLAND", som ændret ved forordning ...[*le présent règlement*] giver ikke ret til ydelser for det tidsrum, der ligger forud for 1. januar 2004.

2. De forsikringsperioder samt i givet fald de beskæftigelsesperioder, perioder med selvstændig virksomhed eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning forud for den 1. januar 2004, skal medregnes ved afgørelsen af ret til ydelser efter denne forordning.
3. Med forbehold af bestemmelserne i stk. 1 kan rettigheder erhverves i medfør af denne forordning, også selv om de vedrører en begivenhed, der er indtrådt før den 1. januar 2004.
4. Enhver ydelse, som på grund af den pågældendes nationalitet eller bopæl ikke er blevet fastsat eller har været stillet i bero, skal efter ansøgning fra den pågældende fastsættes eller udbetales på ny fra den 1. januar 2004, på betingelse af at tidligere anerkendte rettigheder ikke har givet anledning til udbetaling af en kapitalydelse.
5. Rettigheder, der tilkommer personer, som har fået tillagt pension eller rente før den 1. januar 2004, kan efter de pågældendes anmodning tages op til revision under hensyntagen til bestemmelserne i denne forordning. Denne bestemmelse finder ligeledes anvendelse på de øvrige ydelser, der er omhandlet i artikel 78.
6. Indgives den ansøgning, der er omhandlet i stk. 4 eller 5, inden udløbet af to år efter den 1. januar 2004, erhverves rettighederne i medfør af denne forordning med virkning fra dette tidspunkt, uden at nogen medlemsstats lovbestemmelser om bortfald eller forældelse af rettigheder kan gøres gældende over for den pågældende.
7. Indgives den ansøgning, der er omhandlet i stk. 4 eller 5, efter udløbet af to år efter 1. januar 2004, erhverves de rettigheder, som ikke er bortfaldet eller forældet, fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, med forbehold af eventuelle gunstigere bestemmelser i en medlemsstats lovgivning."

Artikel 95g

Overgangsbestemmelser vedrørende udeladelse af den østrigske plejeydelse fra bilag IIa (Pflegegeld)

For så vidt angår anmodninger om plejeydelse i henhold til den østrigske forbundslov om plejeydelse indgivet senest den 8. marts 2001 på grundlag af artikel 10a, stk. 3, i denne forordning, finder denne bestemmelse fortsat anvendelse, så længe modtageren af plejeydelsen fortsat er bosat i Østrig efter den 8. marts 2001."

- 9) Bilag II, IIa, III, IV og VI ændres i henhold til bilag I i denne forordning.

Artikel 2

Forordning (EØF) nr. 574/72 ændres således:

- 1) Artikel 4, stk. 11, udgår.

2) Der indsættes som artikel 10c:

"Artikel 10 c

Formaliteter i forbindelse med anvendelse af artikel 13, stk. 2, litra d), i forordningen for så vidt angår tjenestemænd og dermed ligestillede personer

Med hensyn til anvendelse af artikel 13, stk. 2, litra d), udsteder den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, en attest, hvori det bekræftes, at tjenestemanden eller dermed ligestillede personer er omfattet af denne lovgivning"

3) Artikel 12a ændres således:

a) Titlen i artikel 12a affattes således:

"Bestemmelser for de i forordningens artikel 14, stk. 2 og 3, artikel 14a, stk. 2 til 4, og artikel 14c omhandlede personer, som normalt har lønnet og/eller selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område"

b) Den indledende sætning affattes således:

"Ved anvendelsen af forordningens artikel 14, stk. 2 og 3, artikel 14 a, stk. 2, 3 og 4, og artikel 14 c gælder følgende regler:"

c) Følgende indsættes som stk. 1a:

"1a. Hvis en person, der hører til det kørende, sejlene eller flyvende personel i en virksomhed, som foretager international befordring, jf. artikel 14, stk. 2, litra a), i forordningen, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område befinder sig enten virksomhedens hjemsted, filial eller faste repræsentation, hvor vedkommende er beskæftiget, eller det sted, hvor vedkommende er bosat og overvejende beskæftiget, udsteder den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den berørte stat, en attest til denne person, hvori det bekræftes, at vedkommende er omfattet af denne lovgivning".

4) Artikel 32a udgår.

5) Bilagene ændres i henhold til bilag II i denne forordning.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på dagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Artikel 1, nr. 8, i denne forordning vedrørende artikel 95f i forordning (EØF) nr. 1408/71 finder anvendelse fra den 1. januar 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

Bilagene til forordning (EØF) nr. 1408/71 ændres således:

- 1) Bilag II ændres således:
 - a) I afsnit I i rubrikken "C. TYSKLAND" erstattes teksten af ordlyden "Intet".
 - b) Afsnit II ændres således:
 - i) i rubrikken "D. SPANIEN" erstattes ordlyden "Intet" med:

"Ydelser i anledning af fødsel (Kontantydelse i form af en engangsbetaling i forbindelse med tredje og efterfølgende børns fødsel og kontantydelse i form af en engangsubbetaling i forbindelse med en flerbarnsfødsel)."
 - ii) rubrikken "M. FINLAND" affattes således:

"Moderskabspakken, moderskabsydelsen og støtte i form af et engangsbeløb med det formål at kompensere for omkostninger til international adoption i henhold til loven om moderskabsydelse."
 - c) I afsnit III i rubrikken "C. TYSKLAND" udgår litra b).
- 2) Bilag IIa affattes således:

"Bilag IIa

SÆRLIGE IKKE-BIDRAGSPLIGTIGE KONTANTYDELSER

(Artikel 10a)

A. BELGIEN

- a) Underholdsydelse (lov af 27. februar 1987)
- b) Garanteret mindsteindtægt for ældre (lov af 1. april 1969).

B. DANMARK

Boligstøtte til pensionister (lov om individuel boligstøtte, kodificeret ved lov nr. 204 af 29. marts 1995).

C. TYSKLAND

Ydelse i medfør af lov om indførelse af indtægtsbestemt basisforsikring for ældre eller erhvervsudygtige.

D. SPANIEN

- a) Garanteret mindsteindkomst (lov nr. 13/82 af 7. april 1982)

- b) Kontante bistandsydelse til ældre og til uarbejdsdygtige invalider (kongeligt dekret nr. 2620/81 af 24. juli 1981)
- c) Ikke-bidragspligtig invalide- og alderspension som fastsat i artikel 38, stk. 1, i den konsoliderede tekst til almindelig lov om social sikring, som stadfæstet ved kongeligt dekret nr. 1/1994 af 20. juni 1994.

E. FRANKRIG

- a) Supplerende tilskud fra Den Nationale Solidaritetsfond (lov af 30. juni 1956)
- b) Tilskud til voksne handicappede (lov af 30. juni 1975)
- c) Særligt tilskud (lov af 10. juli 1952).

F. GRÆKENLAND

Særlige ydelser til ældre (lov 1296/82).

G. IRLAND

- a) Arbejdsløshedsunderstøttelse (Social Welfare (Consolidation) Act 1993, del III, kapitel 2)
- b) (Ikke-bidragspligtig) alderspension (Social Welfare (Consolidation) Act 1993, del III, kapitel 4)
- c) (Ikke-bidragspligtig) enke- og enkemandspension (Social Welfare (Consolidation) Act 1993, del III, kapitel 6, som ændret ved Social Welfare Act 1997, del V)
- d) Invaliditetsydelse (Social Welfare Act 1996, del IV).

H. ITALIEN

- a) Socialpension til ubemidlede statsborgere (lov nr. 153 af 30. april 1969)
- b) Pensioner, ydelser og godtgørelser til civilt handicappede og invalider (lov nr. 118 af 30. marts 1974, nr. 18 af 11. februar 1980 og nr. 508 af 23. november 1988)
- c) Pensioner og godtgørelser til døvstumme (lov nr. 381 af 26. maj 1970 og nr. 508 af 23. november 1988)
- d) Pensioner og godtgørelser til civile blinde (lov nr. 382 af 27. maj 1970 og nr. 508 af 23. november 1988)
- e) Tillæg til minimumspensionen (lov nr. 218 af 4. april 1952, nr. 638 af 11. november 1983 og nr. 407 af 29. december 1990)
- f) Tillæg til invalideydelser (lov nr. 222 af 12. juni 1984)
- g) Socialydelse (lov nr. 335 af 8. august 1995)

- h) Forhøjet socialtilskud.

I. LUXEMBOURG

Intet.

J. NEDERLANDENE

- a) Hjælp ved uarbejdsdygtighed til handicappede unge (lov af 24. april 1997)
- b) Lov om tilkendelse af tillægsydelse op til mindstelønnen til modtagere af ydelser i forbindelse med loven om arbejdsløshedsforsikring, loven om sygeforsikring, loven om invalideforsikring for selvstændige erhvervsdrivende, loven om invalideforsikring for unge handicappede, loven om invalideforsikring og loven om invalideforsikring for militærpersoner (lov om tillægsydelse til bistandsklienter af 6. november 1986).

K. ØSTRIG

Kompenserende tillægsydelse (forbundslov af 9. september 1955 om almindelig socialforsikring - ASVG, forbundslov af 11. oktober 1978 om socialforsikring for personer beskæftiget i handelssektoren - GSVG og forbundslov af 11. oktober 1978 om socialsikring for landbruget - BSVG).

L. PORTUGAL

- a) (Ikke-bidragspligtig) alders- og invalidepension (lovdekret nr. 464/80 af 13. oktober 1980)
- b) Ikke-bidragspligtig enkepension (forordning nr. 52/81 af 11. november 1981).

M. FINLAND

- a) Ydelse til handicappede (lov om ydelse til handicappede 124/88)
- b) Boligyldelse til pensionister (lov om boligydelse til pensionister 591/78)
- c) Arbejdsmarkedsydelse (lov om arbejdsmarkedsydelse 1542/93).

N. SVERIGE

- a) Boligstøtte til pensionister (lov 1994/308)
- b) Underholdshjælp til ældre (lov 2001/853).

O. DET FORENEDE KONGERIGE

- a) Pensionsbevilling

- b) Indkomstbaseret støtte til arbejdssøgende (Jobseekers Act 1995, 28. juni 1995, sektion I, 2), d), ii), og 3, og Jobseekers (Northern Ireland) Order 1995, 18. oktober 1995, artikel 3, 2), d), ii), og 5).

3) Bilag III ændres således:

- a) I del A udgår følgende punkter:

Punkt 1, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 29, litra a) og b), 30, litra a) og c), 31, 32, 35, litra a), b), c), d), e), f), g), 36, 37, 38, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 48, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 152 og 153.

- b) I del B udgår alle punkter.

4) I bilag IV ændres afsnit B således:

- a) Rubrik "C. TYSKLAND" affattes således:

"Alderdomsforsikringen for landbrugere (Alterssicherung der Landwirte)"

- b) Rubrik "H. ITALIEN" affattes således:

"Pensionsforsikringsordningerne for (Assicurazione pensioni per):

- læger (medici)
- apotekere (farmacisti)
- dyrlæger (veterinari)
- sygeplejersker, sygehjælpere, børnesygeplejersker (infermieri, assistenti sanitari, vigilatrici infanzia)
- ingeniører og arkitekter (ingegneri e architetti)
- landinspektører (geometri)
- advokater (avvocati)
- økonomer (dottori commercialisti)
- revisorer og økonomiske rådgivere (ragionieri e periti commerciali)
- arbejdskonsulenter (consulenti del lavoro)
- notarer (notai)
- speditører (spedizionieri doganali).
- biologer (biologi)

- agronomer og landbrugseksperter (agrotecnici e periti agrari)
- handelsagenter og -repræsentanter (agenti e rappresentanti di commercio)
- journalister (giornalisti)
- industrielle eksperter (periti industriali)
- aktuarer, kemikere, agronomer, forstkandidater, geologer (attuari, chimici, dottori agronomi, dottori forestali, geologi)"

5) Bilag VI ændres således:

- a) I rubrik "B. DANMARK" udgår punkt 6, litra b).
- b) I rubrik "C. TYSKLAND" udgår punkt 3, 11 og 17.
- c) I rubrik "E. FRANKRIG" udgår ordlyden "og tilskud til forældre, som selv underviser deres børn" i punkt 7.
- d) I rubrik "G. IRLAND" udgår punkt 5 og 11.
- e) Rubrik "O. DET FORENEDE KONGERIGE" ændres således:
 - i) I punkt 2, litra b), affattes punkt i) og ii) således:
 - (i) en ægtefælle eller tidligere ægtefælle, når ansøgningen indgives af:
 - en gift kvinde eller
 - en person, hvis ægteskab er ophørt på anden måde end på grund af ægtefælles død,
 eller
 - (ii) en tidligere ægtefælle, når ansøgningen indgives af:
 - en enkemand, som umiddelbart inden han nåede pensionsalderen ikke var berettiget til tilskud til efterladte med børn; eller
 - en enke, som umiddelbart inden hun nåede pensionsalderen ikke var berettiget til tilskud til enker med børn, tilskud til efterladte med børn eller enkepension, eller som kun er berettiget til aldersbestemt enkepension beregnet i henhold til forordningens artikel 46, stk 2, og i den forbindelse forstås ved "aldersbestemt enkepension" en enkepension, der er forholdsmæssigt nedsat, i henhold til Social Security Contributions and Benefits Act 1992, sektion 39,4."
- j) Stk. 22 udgår.

BILAG II

Bilagene til forordning (EØF) nr. 574/72 ændres således:

1) I bilag 4 i rubrikken "C. TYSKLAND" tilføjes følgende punkt 9:

"9. Erhvervstilknyttede pensionsinstitutioner:

Arbeitsgemeinschaft Berufsständischer Versorgungseinrichtungen, Köln".

2) Bilag 11 udgår.